

Respect pentru oameni și cărți

HUGH HOWEY SILOZUL

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Cuprins

Partea întâi: HOLSTON	5
Partea a doua: UNEALTA POTRIVITĂ.....	51
Partea a treia: IZGONIREA.....	135
Partea a patra: DESCÂLCIREA	231
Partea a cincea: ÎN IZOLARE	367
Întrebări și răspunsuri cu autorul Hugh Howey	570
Între timp, în Silozul 17.....	573

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI
HOLSTON

În timp ce Holston urca spre moartea lui, copiii se jucau. Îi auzea țipând aşa cum o fac numai când sunt fericiți. Pe când ei alergau deasupra, cu frenzie, cu pașii bubiindu-le în toate părțile, el nu se grăbea, își șerpuia drumul pe scara în spirală, buclă după buclă, călcând de fiecare dată metodic și apăsat, cu cizmele vechi răsunând pe treptele metalice.

Ca și cizmele tatălui său, treptele purtau urmele vremii. Vopseaua se ținea de ele în fărâme debile, mai ales la colțuri și în părțile de dedesubt, unde se afla în siguranță. Traficul de pe alte porțiuni ale scării ridică praful care tremura în nori mărunti. Holston simțea vibrațiile în balustrada uzată până la metalul strălucitor. Astă il uimea întotdeauna: cum reușeau secolele de palme goale și de picioare târșâite să uzeze oțelul masiv. Câte o moleculă la fiecare atingere, aşa își închipuia. Fiecare viață mistuia un strat, exact aşa cum mistuia silozul acea viață.

Fiecare treaptă era ușor curbată de pașii mai multor generații, cu muchia rotunjită în jos, ca buza unui copil îmbufnat. În centru, aproape că nu se mai zarea nicio urmă a micilor romburi care ofereau cândva aderență. Absența nu li se putea deduce decât datorită modelului din părțile laterale, a măruntelor umflături piramidale care-și înălțau deasupra oțelului plat muchiile ondulate și pistriui de vopsea.

Holston ridică o cizmă veche către o treaptă veche, o apăsa în jos, apoi repeta aceleași mișcări. Se pierdea în ceea ce făcuseră nenumărați ani, în îndepărarea de molecule și de vietă, straturi după straturi măcinante până la transformarea într-un praf fin. Și se gândea, nu pentru prima oară, că nici viețile, nici scara nu fusese să menite pentru o asemenea existență. Colivia îngustă a acelei spirale lungi, care străbatea, ca un păi pus într-o sticlă, silozul îngropat, nu fusese construită pentru un asemenea abuz. Aidoma celei mai mari părți a căminului lor cilindric, părea să fi fost făcută în alte scopuri, pentru a îndeplini funcții de mult uitate. Scara, folosită de ei drept arteră principală de circulație pentru mii de persoane ale căror deplasări repetate în sus și-n jos alcătuiau cicluri zilnice, părea, în viziunea lui Holston, mult mai potrivită pentru a fi întrebuințată exclusiv în cazuri de urgență, și probabil numai de câteva zeci de oameni.

Trecu de un alt etaj – un sector în formă de plăcintă, plin cu dormitoare. În timp ce urca ultimele câteva niveluri, o ascensiune pe care n-avea să-o mai facă niciodată, zgomotele desfătării copilărești de deasupra seревărsau către el din ce în ce mai sonore. Era râsul tinereții, al sufletelor care încă nu se confruntaseră cu problema locului în care trăiau, care încă nu simțeau apăsarea pământului din toate părțile, care în mintile lor nu erau nicidcum îngropate, ci *vii*. Vii, și nu uzate, trimițându-și sunetele fericirii în picuri în josul treptelor, în triluri nepotrivite cu acțiunile lui Holston, cu hotărârea lui nezdruncinată de a merge *afară*.

Când se apropiă de ultimul nivel, un glas Tânăr se ridică deasupra celoralte, și Holston își aduse aminte de copilul din siloz care fusese el însuși – de anii de școală și de jocuri. Pe atunci, cilindrul de otel cu aer sufocant, cu etaje peste etaje de apartamente, ateliere, grădini hidroponice și camere de purificare pline cu țevi încălcite i se părea un univers vast, o întindere imensă, pe care nimeni n-o putea explora niciodată în totalitate, un labirint în care el și prietenii lui se puteau rătăci pentru totdeauna.

Dar zilele de atunci se aflau la mai bine de treizeci de ani distanță. Copilaria lui Holston părea ceva petrecut cu două sau chiar

Respect pentru oameni și cărți

trei vieți în urmă, ceva de care se bucurase altcineva. Nu el. El avea în urmă o întreagă viață de șerif, atârnând greu, tăind legătura cu trecutul acela. Și, mai recent, intrase în a treia etapă a existenței sale – o viață secretă, dincolo de copilărie și de funcția de șerif. Erau ultimele straturi din el însuși, măcinate pentru a se preschimba în praf, trei ani petrecuți așteptând în tacere ceva care n-avea să vină niciodată, cu fiecare zi mai lungă decât orice lună din vremurile lui mai fericite.

În vârful scării spiralate, mâna îi rămase fără balustradă. Bara curbată din oțel uzat se termina când scara se deschidea în cea mai mare încăpere din complexul care era silozul: cantina și barul de alături. Șeriful și tipetele vesele se aflau acum la același etaj. Printre scaunele împrăștiate treceau în zigzag siluete strălucitoare, ca niște săgeți, jucându-se de-a prinselea. Cățiva adulți încercau să țină haosul sub control. Holston o văzu pe Donna adunând bucăți de cretă și creioane risipite pe dalele murdare. Soțul ei, Clarke, stătea în spatele unei mese pline de căni cu suc și de castroane cu prăjituri din mălai. Îi făcu lui Holston cu mâna din partea opusă a încăperii.

El nu se gândi să-i răspundă cu același gest, căci îi lipseau și energia, și dorința. Se uită, pe lângă adulți și pe lângă copiii prinși în joc, către imaginea neclară de dincolo de ei, proiectată pe peretele cantinei. Era cea mai amplă priveliște neîntreruptă a lumii lor ostile. O scenă matinală. Lumina palidă a zorilor se aşternea peste dealuri fără viață, care nu se schimbaseră aproape deloc din anii copilăriei lui. Stăteau acolo, aşa cum o făcuseră întotdeauna, în timp ce el se transformase din copilul care se juca de-a prinselea printre mesele cantinei în creaatura secătuită din prezent. Și, dincolo de falnicele culmi unduitoare ale acelor dealuri, o ruină familială, vârful unei construcții care capta razele matinale în scânteieri anemice. În depărtare, sticla și oțelul din vremuri străvechi stăteau acolo unde, după cum se bănuia, oamenii trăiseră cândva la suprafața pământului.

Tâșnind dintr-un grup ca o cometă, un copil ricoșă de genunchii lui Holston. El se uită în jos și schiță o mișcare, vrând să-l atingă – era

Răspect pentru oameni și cărți

băiatul lui Susan –, dar, aşa cum se întâmplă cu cometele, copilul plecase iarăși, atras cu strigăte înapoi, pe orbita celorlalți.

Gândul lui Holston se îndreptă brusc spre loteria la care câștigaseră el și Allison, în anul morții ei. Unul dintre copiii aceia – ar fi avut probabil doi ani și s-a fi ținut cu mers șovăitor după ceilalți – ar fi putut fi al lor. Visaseră, ca toți părinții, la dublul noroc reprezentat de gemeni. Și se străduiseră, firește. Noapte după noapte măreață, plină de eforturile de a onora biletul, cu alți părinți urându-le noroc și cu alți jinduitori ai câștigului la loterie rugându-se în tăcere să treacă un an fără roade.

Știind că anul acela era tot ce aveau la dispoziție, el și Allison invitaseră în viețile lor toate superstițiile, căutând orice ar fi putut să-i ajute. Trucuri precum usturoiul agățat deasupra patului – fiindcă se credea că sporește fertilitatea –, două monede de argint sub saltea – ca să aibă gemeni –, o panglică roz în părul lui Allison, pete de vopsea albastră sub ochii lui Holston – toate ridicolе, desperate și amuzante. Singurul lucru nebunesc ar fi fost să nu încerce totul, să lase netestate vreo ședință de spiritism sau vreo poveste, oricât de prostești ar fi părut.

Dar nu fusese să fie. Înainte de a se încheia anul, premiul loteriei trecuse la alt cuplu. Motivul nu fusese lipsa încercărilor, ci lipsa timpului. O neașteptată lipsă a soției.

Holston își desprinse privirea de jocul copiilor și de imaginea neclară și se îndreptă spre biroul lui aflat între cantină și sasul silozului. În timp ce parcurgea distanța rămasă, gândurile îi fugiră către lupta care se desfășurase cândva acolo, lupta unor stafii printre care fusese nevoie să umble zi de zi în ultimii trei ani. Și știa că, dacă se întorcea și privea imaginea vastă de pe perete, dacă se uita cu ochi mijiți dincolo de tot mai încețoșatele lentile ale camerei de supraveghere și dincolo de funginginea din aer, dacă urmărea în susul dealului cuta întunecată, încrăitura care traversa duna noroioasă, mergând către orașul de dincolo de aceasta, putea să distingă silueta ei neclintită. Acolo, pe dealul acela, putea fi văzută soția lui. Zăcea ca un bolovan adormit, măcinată de aer și de toxine, cu brațele curbate sub cap.

Poate.

Chiar si inainte de a reincepe inceatosarea lentilelor, era dificil sa vezi, sa distingi imagini clare. In plus, nu te puteai increde prea mult in cele vazute. De fapt, existau multe dubii. Asa ca Holston prefera pur si simplu sa nu se uite. Trecu pe langa acel loc al luptei fantomatice a sotiei sale, pe langa scena nebuniei ei subite, si intră in biroul lui.

- Ei, ia te uită cine s-a trezit devreme, spuse Marnes, zambind.

Ajutorul lui Holston inchise sertarul metalic al unei cartoteci, facandu-i imbinarile antice sa scoata un tipat fara viata. Ridica o cana aburindă, apoi remarcă atitudinea solemnă a lui Holston.

- Te simti bine, sefule?

El dădu din cap, apoi arăta către suportul pentru chei din spatele biroului.

- Celula de detenție.

Zambetul ajutorului de serif se pierdu într-o încruntare plină de nedumerire. Lăsa cana jos și se întoarse să ia cheia. În timp ce era cu spatele, Holston frecă pentru ultima oară în palmă oțelul tăios și rece, apoi puse steaua pe birou. Marnes se răsuci și întinse cheia. Seriful o luă.

- Trebuie să mă duc să iau mopul?

Marnes arăta cu degetul mare către cantină. Când n-aveau pe nimeni încătușat, nu intrau în celulă decât pentru curătenie.

- Nu, răspunse Holston.

Întoarse capul în direcția celulei, facandu-i semn ajutorului său să-l urmeze.

Se răsuci apoi - scaunul biroului scărțai când Marnes se ridică să i se alăture - și își încheie drumul. Cheia pătrunse cu ușurință în broască. Urmă pocnetul ascuțit al mecanismului interior al ușii, bine construit și bine întreținut. Cel mai scurt cu puțință scărțait de balamale, un pas hotărât, o împingere și un zăngănit, iar chinul se sfârși.

- Sefule?

Holston îi întinse cheia printre gratii. Marnes își coborî privirea către ea, nesigur, dar palma i se întinse și o primi.

Respect pentru oameni și cărți

- Ce se-ntâmplă, şefule?
- Du-te și adu-l pe primar, răsunse Holston.
- Lăsa să-i scape un oftat, acea răsuflare grea pe care și-o reținea de trei ani.
- Spune-i că vreau să merg afară.